

Arrest

nr. 246 562 van 21 december 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 juni 2020 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DILLEN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 23 december 2009 elk een verzoek om internationale bescherming in. Op 10 november 2010 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten van 1

april 2011 met nrs. 59 174 en 59 175 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 24 mei 2011 wordt beslist tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.2. Op 13 oktober 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 24 april 2012 onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 16 mei 2012 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 21 mei 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.5. Inzake de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt op 25 februari 2013 beslist dat deze onontvankelijk is. Eveneens op 25 februari 2013 wordt beslist tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

1.6. Voor verzoeker wordt op 12 februari 2014 beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

1.7. Inzake de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt op 21 mei 2014 beslist dat deze onontvankelijk is. Eveneens wordt beslist tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod aan verzoekster.

1.8. Bij arrest van 25 juni 2014 met nr. 126 173 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de voormelde beslissing van 25 februari 2013 tot het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag. Bij arresten van 6 februari 2015 met nrs. 138 083 en 138 084 verwerpt de Raad de beroepen ingesteld tegen de voormelde op 12 februari 2014 en op 21 mei 2014 genomen beslissingen.

1.9. Op 15 juli 2015 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op dezelfde dag wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.10. Op 31 juli 2016 wordt in hoofde van verzoeker beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoeker wordt op 31 augustus 2016 gerepatriëerd naar Armenië.

1.11. Verzoekster dient op 24 november 2017 een verzoek om internationale bescherming in bij de Franse autoriteiten. Op 4 december 2017 richten zij een overnameverzoek aan België, waarmee België zich op 8 december 2017 akkoord verklaart. Een overdracht aan België kan echter niet plaatsvinden omwille van het onderduiken van verzoekster, waarover de Belgische autoriteiten op 1 juni 2018 worden geïnformeerd.

1.12. Bij schrijven van 27 december 2018 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 25 juni 2020 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die verzoekers op 7 juli 2020 ter kennis wordt gebracht en is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.01.2019 werd ingediend door:

[P., S.] [R.R. ...]

Geboren te [...] op [...]

[Y., B.] [R.R. ...]

Geboren op [...]

Nationaliteit: Armenië

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 05.04.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk één jaar en iets meer dan drie maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op hun ononderbroken verblijf sinds 2009. Echter, uit de studie van het administratief dossier blijkt dat mijnheer [Y.] op 31.08.2016 door onze diensten werd gerepatrieerd naar Armenië. Huidige aanvraag 9bis is het eerste bewijs van zijn hernieuwde aanwezigheid op het Belgische grondgebied. Noch het administratief dossier noch huidige aanvraag 9bis bevat enig bewijs van zijn aanwezigheid tussen 31.08.2016 (datum van zijn repatriëring) en 02.01.2019 (datum van huidige aanvraag 9bis). Wat betreft mevrouw [P.] stellen we vast dat zij op 24.11.2017 asiel vroeg in Frankrijk. De Franse autoriteiten vroegen in het kader van de Dublin akkoorden de overname van betrokkene door België. België verklaarde zich hiermee akkoord op 08.12.2017 maar de overdracht kon niet gebeuren omdat mevrouw zich onttrok aan de Franse autoriteiten. Het eerste bewijs van haar hernieuwde aanwezigheid op het Belgische grondgebied is een administratieve controle op 11.04.2019, naast het indienen van huidige aanvraag 9bis. De voorgelegde getuigenverklaringen worden in dit kader niet weerhouden daar het gaat om louter gesolliciteerde verklaringen die in functie van betrokkenen werden opgesteld en die niet gepaard gaan met enige vorm van objectief bewijs. Er dan is dan ook geen sprake van een ononderbroken verblijf sinds 2009. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun zoon [T.G.] [R.R....] legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien is er geen sprake van samenwoning en dus ook niet van een gezinscel. Evenmin worden bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkenen en hun meerderjarige zoon. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verklaren dat er geen Belgische ambassade is in Armenië en dat zij een verblijfsaanvraag dienen in te dienen in Moskou, Rusland. Gezien dit feit voor alle Armeense onderdanen geldt, kan dit niet ingeroepen worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien tonen verzoekers niet aan waarom het voor hen onmogelijk is om zich naar Rusland te begeven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde art 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkenen beroepen zich op het vertrouwensbeginsel dat zou inhouden dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren. Betrokkenen wijzen in dit kader de instructies van 19 juli 2009 die weliswaar vernietigd zouden zijn maar zouden blijven gelden voor iedereen die eraan voldoet en dat er rekening gehouden dient te worden met de achterliggende filosofie van deze instructies. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag aan het arrest RvS van 09.12.2009 geen afbreuk doen, daar onze diensten de wet en de rechterlijke beslissingen dienen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een (voormalige) staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen" (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F) (RVV, arrest nr 229048 van 20.11.2019). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het respect voor hun recht op een gezinsleven zoals vervat in het artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen inderdaad twee zonen hebben die in België verblijven. Hun zoon [T.H.], die met hen samenwoont, beschikt echter niet over legaal verblijf in België en kan samen met zijn ouders terugkeren naar Armenië. Hun andere zoon [T.G.] beschikt over legaal verblijf in België evenals zijn echtgenote en hun twee kinderen. Echter, er is geen sprake van een gezinscel daar betrokkenen niet samenwonen met hun zoon. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van hun zoon aangetoond. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Dat is hier dus niet het geval. Bovendien blijkt uit het administratief dat zij beiden nog verschillende familieleden hebben in Armenië. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003,

Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden twaalf getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan dan ook niet worden vastgesteld.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 33 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name het recht van het gezin op bescherming en dit op juridisch, economisch en sociaal vlak. Echter, we stellen vast dat betrokkenen niet verder verduidelijken of concretiseren op welke wijze een tijdelijke terugkeer naar hun land van herkomst artikel 33 zou schaden. De bestaande gezinseenheid met hun zoon Hayk blijft behouden, daar zij allen geen verblijfsrecht hebben in België en samen kunnen terugkeren naar Armenië. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 17 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name het recht op eigendom. Echter, we stellen vast dat betrokkenen dit punt niet verduidelijken of concretiseren. Noch uit het administratief dossier noch uit de voorgelegde stukken kan afgeleid worden dat betrokkenen eigendommen in België zouden hebben. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 15 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de vrijheid van beroep en het recht op werken, op artikel 23 van de universele verklaring van de rechten van de mens, op artikel 6 van het Internationale Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten (met name het recht op arbeid) en op artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest (recht op arbeid). Echter, we stellen vast dat betrokkenen dit punt niet verduidelijken of concretiseren. Betrokkenen zijn hier niet tewerkgesteld noch waren ze hier in het verleden tewerkgesteld. Mevrouw legt wel een werkbepoofte voor maar toont niet aan dat zij hier al betaalde arbeid verrichtte. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen leggen bij huidige aanvraag 9bis volgende medische stukken voor: een overzicht van medicatie (niet gedateerd, niet ondertekend en met een andere persoon in de hoofding), een consulatieverlag d.d. 20.07.2011 van Dr. [S.] en een consulatieverlag dd. 18.10.2011 van Dr. [H.]. Echter, uit deze voorgelegde stukken kan echter niet afgeleid worden of de medische elementen nog actueel zijn daar betrokkene heeft nagelaten dit element te actualiseren en enkel stukken uit 2011 voorlegt. Uit het administratief dossier blijkt dat de laatste aanvraag 9ter gebaseerd op de medische problematiek van mevrouw negatief werd afgesloten op 15.07.2015. Na deze datum werden geen nieuwe medische stukken toegevoegd aan het dossier. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (met name het feit dat zij sinds 2009 ononderbroken in België zouden verblijven, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat zij de Nederlandse taal zouden spreken, dat zij ingeburgerd zouden zijn, dat zij werkbereid zouden zijn, dat zij ingeburgerd zouden zijn, dat zij de nodige taallessen gevolgd zouden hebben, dat zij absoluut werkwilg zouden zijn,

dat mevrouw een werkbefoete voorlegt, dat zij een ruime vrienden-en kennissenkring opgebouwd zouden hebben, dat zij hun attest van aanmelding bij het onthaalbureau voorleggen evenals een werkbefoete voor mevrouw, één deelcertificaat Nederlandse taallessen voor hen beiden en twaalf getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij lichten het middel toe als volgt:

"Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

[...]

De verzoekende partijen wensen de aandacht te vestigen op het gegeven dat niet met alle elementen uit het dossier rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Er is bijgevolg een schending waar te nemen van de motiveringsverplichting en het beginsel van de zorgvuldigheid.

De bestreden beslissing stelt dat verzoekers in hun aanvraag overeenkomstig het artikel 9bis Vw. niet kan aantonen dat er sprake is van een ononderbroken en langdurig verblijf.

De bestreden beslissing stelt op dit punt het volgende:

[...]

Bovenstaande motivering is niet ernstig te noemen. De verwerende partij heeft het dossier van verzoekende partijen geenszins zorgvuldig doorgenomen.

De verwerende partij verwijst naar alle getuigenverklaringen die verzoekers bij hun aanvraag 9bis Vw heeft neergelegd, doch besluit hieruit dat dit louter gaat om gesolliciteerde verklaringen die niet gepaard gaan met enig objectief bewijs.

Dit is niet ernstig te noemen. Meer zelfs, het toont aan dat de verwerende partij niet eens de moeite heeft genomen om alle getuigenverklaringen grondig te lezen.

Zo kan men uit de verschillende getuigenverklaringen wel degelijk afleiden dat verzoekers al geruime tijd in België verblijven:

"Wij zijn een gezin dat woont op de [...] te [...]. Al sinds 2015 zijn we overburen van het gezin [Y.]. Een vriendelijk en jong gezin waarvan beide ouders tewerkgesteld zijn en het oudste kindje dagelijks naar school gaat in [...].

Beide ouders spreken vloeiend Nederlands en zijn perfect geïntegreerd.

Via hen hebben we kennis gemaakt met de grootouders van de kinderen: [Y.B.] (vader) en [P.S.] (moeder).

Zij wonen in de [...]. Beiden zijn al sinds 2009 in België en hebben sindsdien deelgenomen aan een aantal cursussen Nederlands. Het aangeleerde hebben zij steeds trachten om te zetten in de praktijk en dit heeft zijn vruchten afgeworpen.

Beiden hebben reeds enkele malen een jobaanbieding gekregen waar zij graag op zouden ingaan maar niet kunnen omdat zij niet over een officiële arbeidskaart beschikken om in België te mogen werken.

Gelet op de moeite die zij doen en reeds gedaan hebben om zich hier goed te integreren in België, zou het niet meer dan rechtvaardig zijn dat zij hier op een degelijke officiële manier hun leven eindelijk echt kunnen aanvangen in België.

Met vriendelijke groeten en hopen op een positieve beslissing van uwwege."

Verder:

"De familie [Y.] behoort sedert enkele jaren tot de vriendengroep van mijn ouders. Hierbij kan ik zeker en vast luiden dat zij zeer aangename mensen zijn met het hart op de juiste plaats.

[B.], de vader van het gezin, de goede vriend van vele mensen, is een sympathieke man die van elke dag het beste wilt maken. Daarnaast is hij erg gemotiveerd door zijn passie en legt hij zich er elke keer zeer gedreven op toe.

Hij wilt graag een steentje bijdragen in onze samenleving door zijn expertise als mecaniciens als een vaste job uit te oefenen. Verder spendeert [B.] na het werk veel tijd met zijn gezin en met zijn vrienden. Zijn vrouw, [S.], de moeder des huizen, is net zoals haar man elke dag paraat om voor het gezin te zorgen. Zij is een zeer enthousiaste vrouw die altijd een positieve kijk heeft op het leven. Op deze manier beïnvloedt ze de mensen in haar omgeving waardoor ook zij op hun beurt instant gelukkig worden.

Wat betreft de kinderen, zij zijn een weerspiegeling van de ouders. Beide zonen werken extreem hard en staan als volgroeide volwassenen op beide benen in onze maatschappij. Zowel de oudste als de jongste zoon beheert het algemeen Nederlands op een goed niveau, maar zijn uiteraard bereid om meer bij te leren.

Men kan dus besluiten dat de familie [Y.] een aangename familie is met veel doorzettingsvermogen. Een familie waarnaar zeker mag opgekeken worden."

Verder:

"Graag wil ik u mededelen dat ik [B.] en [S.] reeds jaren ken. Ik ken deze familie door mijn vrouw. Het is een warme familie, altijd bereid om te helpen. De zoon, [G.], helpt zijn ouders zo veel hij kan omdat zij momenteel niet kunnen werken. Zij willen graag hun steentje bijdragen aan onze maatschappij en gaan werken. De familie [Y.] heeft zich al goed aangepast aan de maatschappij en functioneren normaal in onze maatschappij."

Verder:

"Ik kan [B.] en [S.] reeds jaren. [B.] is een zeer handige man die al jaren lang ervaring heeft met auto's. Mevrouw [S.] is een heel lieve hardwerkende vrouw die altijd zeer gastvrij is. Het is een warme familie die een voorbeeld vormen voor vele gezinnen. De familie [Y.] heeft zich al goed aangepast aan onze maatschappij. Zij hebben kleinkinderen die hier geboren zijn, waar ook zij ook niet zonder kunnen. Zij kunnen de taal spreken en willen graag hun steentje bijdragen aan de maatschappij door te gaan werken. [G.Y.], de zoon van [B.] en [S.] is ook al jaren zelfstandig waar de boekhouding van doe."

Verder:

"Graag wil ik u mededelen dat ik [B.] reeds ken vanaf het begin van zijn verblijf in België. Wij hebben hem altijd als een goede, eerlijke en optimistische man gekend. Door zijn gedrevenheid, goed hart en werklust zijn hij en zijn familie enkel een aanwinst voor onze maatschappij.

[B.] heeft veel kennis over auto's en zou dan ook niets anders willen dan zich nog meer verdiepen in alles wat met het beroep mecaniciens te maken heeft om hier dan ook een beroep in uit te oefenen. Deze kennis en vaardigheden zou hij dan ook graag willen gebruiken om andere mensen te helpen.

Niet enkel [B.], maar ook zijn vrouw [S.] en de kinderen zijn mensen met het hart op de juiste plaats. De kinderen hebben reeds de Nederlandse taal onder de knie en proberen op alle mogelijk manieren dit nog te verbeteren. Ook worden zij omringd door tal van Belgische vrienden en kennissen wat wijst op een duidelijke integratie. Niet enkel de ouders maar de kinderen zijn goed geïntegreerd in België. Ze spreken goed Nederlands en zijn ook bereid meteen een job te zoeken bij het verkrijgen van de nationaliteit. De gedrevenheid en de harde werkkraft van deze familie kunnen we zeker gebruiken in deze samenleving.

Daarom zou het vanzelfsprekend moeten zijn dat [B.] en zijn familie een plaats in onze maatschappij verdienen. Ze horen bij ons en zijn bereid hun uiterste best te doen en het beste uit zichzelf te halen om zich te bewijzen in onze maatschappij."

Dat uit de verschillende getuigenverklaringen die verzoekers hebben voorgelegd wel degelijk blijkt dat verzoekers reeds geruime tijd in België verblijven.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken hieromtrent is dan ook niet ernstig te noemen. Het toont echter aan dat zij op zeer onzorgvuldige wijze tewerk zijn gegaan, zonder de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

Desondanks dat de verzoeker enige tijd gerepatrieerd zou zijn geweest, blijkt duidelijk dat zij voor het overgrote deel van hun leven reeds in België wonen, zich geïntegreerd hebben en een leven hier hebben uitgebouwd.

Een korte onderbreking in hoofde van de verzoeker kan niet ervoor zorgen dat het langdurig verblijf in België, niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid, temeer verzoekster nooit het grondgebied verlaten heeft.

De beslissing is niet proportioneel.

Gelet op het lang (weliswaar illegaal) verblijf, hadden de verzoekende partijen ook niet de mogelijkheden om officiële documenten neer te leggen met betrekking tot integratie, werk, taalcursussen, etc, gezien verzoekende partijen hiertoe ook het recht niet hebben!

Om dat met zulke motivering te komen, ondanks het feit dat verzoekers verschillende getuigenverklaringen kunnen voorleggen, is niet ernstig te noemen.

De verwerende partij gaat echter ook voorbij aan alle andere stukken aanwezig in het dossier.

Opnieuw maakt de Dienst Vreemdelingenzaken zich schuldig aan onzorgvuldig bestuur.

De beoordeling van het dossier van verzoekende partijen is niet gebeurd op basis van een correcte feitenvinding.

De verwerende partij heeft geen moeite gedaan om het dossier zorgvuldig te bekijken, waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden."

2.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekken de volgende uiteenzetting bij het middel:

"Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf, de situatie in het land van herkomst en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

[...]

De verzoekende partijen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)"

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

[...]

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd.

Dit impliceert weliswaar een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden.

Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop verzoekende partijen zich conform het vertrouwensbeginsel kunnen op beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a)

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou

dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

(Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

b)

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

c)

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf, de situatie in het land van herkomst en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

[...]

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen.

De verschillende elementen die de situatie van verzoekende partijen kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor verzoekende partijen zo goed als onmogelijk om naar Armenië te gaan, zijnde :

- Het langdurig ononderbroken verblijf ;*
- Het bestaan van een kerngezin van verzoekers in België ;*
- De sterke integratie ;*
- De werkbereidheid ;*
- De bevoegde diplomatieke post in Moskou ;*
- De familiebanden met verzoekers zoon en zijn gezin in België ;*
- Het privé en gezinsleven op grond van het artikel 8 E.V.R.M.*

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest.

De verzoekende partijen merken verder op dat zelfs bij de beoordeling van de aparte elementen, diverse rechtsregels en algemene principes geschonden werden. De verzoekende partij wenst deze hieronder te overlopen.

- [...]

Met betrekking tot het langdurig verblijf in België en hun integratie

a)

De bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partijen zich hebben geïntegreerd in illegaal verblijf en dat dit geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken:

"(...)Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 05.04.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure- namelijk één jaar en iets meer dan drie maanden- was dan ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)."

De verzoekende partijen merken op dat deze redenering te kort door de bocht is. Hoewel het inderdaad zo, is dat een langdurige asielprocedure ipso facto geen recht geeft op verblijf, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat de verzoekende partijen in die lange periode van legaal verblijf zich hebben geïntegreerd.

De duur van de asielprocedure kan weldegelijk aanzien worden als een periode van legaal verblijf.

De verwerende partij motiveert niet waarom het in casu niet zou gaan om langdurig legaal verblijf.

De verzoekende partijen verwijzen verder naar het in de aanvraag aangehaalde arrest van uw Raad met nummer 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/11:

"Verzoekers betogen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoord zijn dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoord zijn dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemmt daar verzoekers terecht opmerken dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf. De Raad stelt immers vast dat verzoekers sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikten in het kader van een onvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde."

De verzoekende partijen integreerden zich in België tijdens een langdurig verblijf. Zij hebben hun integratie zelf gecreëerd doch hebben hier geen misbruik van gemaakt.

b)

Verzoekende partijen hebben in hun aanvraag 9bis Vw aangetoond dat zij zich sinds hun verblijf in België, als een voorbeeldige burger hebben gedragen. Zo hebben zij alle cursussen maatschappelijke oriëntatie gevolgd, net als alle Nederlandse lessen.

Dit wordt ten overvloede bewezen in het verzoek overeenkomstig artikel 9bis Vw.

Een korte onderbreking in het lang verblijf omwille van een repatriëring (overigens enkel in hoofde van de verzoeker), doet hieraan geen afbreuk!

De verzoekers zijn absoluut werkwilgig.

Zo heeft de verzoekster een werkbefoete voorgelegd van de zaakvoeder [S.N.] van [A.] te Sint-Truiden:

Zo kan de verzoekster een werkbefoete voorleggen van de zaakvoeder [S.N.] van [A.] te Sint-Truiden:

"Hierbij bevestig ik, [S.N.] zaakvoeder van [A.], te 3800 Sint-Truiden, dat ik [P.S.] geboren op [...] voltijds arbeidscontract van 38 uren/week voorstel vanaf het moment dat haar werkvergunning in orde is."

De verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsnorm en de motiveringsplicht.

- [...]

Met betrekking tot de Belgische diplomatieke post in Rusland bevoegd voor Armenië

De bestreden beslissing weerhoudt het feit dat de verzoekende partijen hun verblijfsmachtiging bij de bevoegde diplomatieke post in Rusland moet aanvragen niet als buitengewone omstandigheid met de volgende motivering:

[...]

De verzoekende partijen kunnen met een dergelijke motivering niet akkoord gaan.

De verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat de verzoekende partijen reeds 11 jaar in België verblijven.

Verzoekers vragen zich ook af hoe zij actueel naar Armenië zouden kunnen reizen, om aldaar een aanvraag in te dienen, gelet op de huidige maatregelen rond Covid-19.

Zo is het nog steeds niet mogelijk om naar Armenië te reizen, zoals te lezen staat op de Foreign Agency UK :

"International travel

Commercial flights to and from Armenia remain very limited. Check with your travel company for the latest information."

(zie bijlage, stuk 2)

Ook op de website van Buitenlandse Zaken staat te lezen dat de Russische regering voor onbepaalde duur alle commerciële vluchten zijn opgeschort, en dat het reizen naar Rusland niet evident is.

"Sinds 27 maart zijn de reguliere internationale vluchten tussen Russische en buitenlandse luchthavens opgeschort en dit tot nader order. Transit via de luchthaven van Moskou is momenteel niet meer mogelijk. Er vinden nog enkele vluchten plaats, maar eerder sporadisch en op ad-hoc basis.

Het internationale treinverkeer is opgeschort. De landsgrenzen zijn gesloten maar beperkte grensovergang is nog steeds mogelijk met Finland en Estland waardoor EU-burgers die dat wensen het land eventueel kunnen verlaten. Alvorens zich naar deze grensposten te begeven is het echter raadzaam om voordien contact op te nemen met het Consulaat-Generaal van deze landen in Sint-Petersburg. Het Consulaat-Generaal van België in Sint-Petersburg kan u hierin bijstaan.

Rusland heeft strenge beperkingen ingevoerd op de toegang tot het Russische grondgebied voor buitenlanders.

Beperkende maatregelen worden gradueel opgeheven. De situatie verschilt echter tussen de regio's.

In Moskou zijn de verplichtingen qua zelfisolatie en de toelatingspasjes om de woning te verlaten opgeschort maar bepaalde beperkingen blijven van toepassing. Het gaat dan vooral om de plicht om een masker te dragen in de winkels, apotheken en op openbaar vervoer. De website van de stad Moskou ([externe link](#)) bevat alle nuttige inlichtingen over het hele pakket aan maatregelen die nog van kracht zijn in de Russische hoofdstad.

In Sint-Petersburg is de isolatieplicht voor inwoners gedeeltelijk versoepeld. Het wordt nu aangeraden aan inwoners ouder dan 65 om thuis te blijven en permanent een masker te dragen.

Samenscholingen blijven verboden.

Belgen die zich nog in de Russische Federatie bevinden worden opgeroepen om zich strikt aan de richtlijnen van de lokale overheden te houden en zich regelmatig te informeren over de aanbevelingen die door de Wereldgezondheidsorganisatie worden uitgevaardigd. Wanneer men symptomen ontwikkelt of hierover twijfelt is het aangeraden om het Russische noodnummer 112 te bellen (via een mobiele telefoon) of 03 (via een vaste lijn). De operatoren in deze centrales beschikken eveneens over een Engelstalige dienst.

Rusland beschouwt de grensovergangen over land (weg en spoor) tussen Rusland en Wit-Rusland niet als internationale grenzen. Daarom is het verboden om de landgrens tussen Rusland en Wit-Rusland en Wit-Rusland en Rusland over te steken met de auto, de trein, de fiets, te voet, etc. Dit verbod geldt uiteraard niet voor Russische en Wit-Russische onderdanen. Om een uitwijzing en een boete te vermijden, dient u tussen deze twee landen met het vliegtuig te reizen. Dit is momenteel onmogelijk omwille van de opschorting van reguliere internationale vluchten.

Reizigers dienen de geldigheid van hun Russisch visum goed in de gaten te houden. De kleinste overschrijding van de geldigheidsduur, zelfs van enkele uren, leidt ertoe dat men niet op de vlucht wordt toegelaten, dat een boete wordt aangerekend en mogelijks zelfs dat men voor de rechter dient te verschijnen. Gezien de algemene context rond de COVID-19 pandemie hebben de Russische autoriteiten besloten om de geldigheidsduur van visa en verblijfsvergunningen te verlengen tot 15 september 2020."

(zie bijlage, stuk 3)

De Raad van State heeft gesteld in een arrest met nr. 73.025 dd. 09/10/1998 en een arrest met nr. 108.561 dd. 28/06/2002 dat de buitengewone omstandigheid geen geval overmacht moet zijn en dat het enkel dient te gaan om een situatie waarin het voor de betrokken vreemdelingen bijzonder moeilijk is om naar het land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

De Raad van State aanvaardt zelfs dat de buitengewone omstandigheid zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van de betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig person die geen misbruik maakt (RvSt, nr. 99.424, 03/10/2001).

De verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat het bijzonder moeilijk is, voor de verzoekende partijen om de aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke post in Armenië, gelet op het feit dat verzoekers zelfs niet in staat zijn om nu terug te keren naar Armenië.

Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State dienen buitengewone omstandigheden geen onmogelijkheid uit te maken. Indien een bepaalde omstandigheid bijzonder moeilijk is voor de verzoekers is dit voldoende. Dat verzoekers kunnen aantonen dat het bijzonder moeilijk is voor hen om terug te keren naar Armenië.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht door geen rekening te houden met het feit dat het voor de verzoekende partij bijzonder moeilijk is om naar Armenië terug te gaan om de aanvraag aldaar in te dienen.

- [...]

Met betrekking tot het privé- en gezinsleven

Het gezins- en familieleven van de verzoekende partijen speelt zich af in België. De verzoekende partijen wonen samen met hun zoon te [...].

De meerderjarige zoon [G.] [RR nr. ... en OV ...] heeft reeds verblijfsrecht gekregen sinds 2014.

Hij heeft samen met zijn echtgenote [T.C.] ook twee kinderen:

- [Y.R.], geboren te [...] op [...];

- [Y.R.], geboren te [...] op [...].

Allen wonen zij te [...].

Verzoekende partijen hebben aldus familieleden in België die hier ook legaal woonachtig zijn. Zij beroepen zich aldus op hun gezinsleven.

Het artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Zoals hierboven aangetoond is er sprake van een effectief familieleven.

Het familieleven wordt ook gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:

"De eerbiediging van het privé- leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé- leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

De beslissing tot onontvankelijkheid schendt manifest de grondrechten.

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Er dient verder ook rekening te worden gehouden met het privéleven van de verzoekende partijen.

Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd.

Verder wensen de verzoekende partijen op de merken dat een terugkeer naar Armenië in het kader van de indiening van een aanvraag 9bis Vw geenszins een tijdelijk scheiding is. Er is immers geen enkele garantie dat de verzoekende partijen een positief antwoord zullen krijgen, waardoor zij voor altijd in Armenië zullen moeten blijven.

Het gezinsleven van de verzoekende partijen speelt zich af in België.

De verwerende partij gaat er verder aan voorbij dat de verzoekende partijen naast een gezinsleven ook een privéleven hebben opgebouwd gedurende hun lang verblijf in België. Er moet dan ook een afweging worden gemaakt, tussen de inmenging in zowel het gezinsleven, maar ook het privéleven van verzoekende partijen, wat in casu niet is gebeurd.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht.

[...]

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk.

De gemachtigde heeft de banden van de verzoekende partijen met België en de moeilijkheid tot onmogelijkheid om naar Armenië te gaan, niet correct beoordeeld.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

a)

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55-56).

b)

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfs- en gezins-situatie van de verzoekende partij.

Onmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is.

Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden kan onmogelijk geëist worden dat de verzoekende partijen naar Armenië zouden gaan om aldaar via de diplomatieke post in Rusland louter een formaliteit te vervullen.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.”

2.3. Beide middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.4. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoekers niet aantonen dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of voor hun plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij van oordeel is dat uit de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat verweerder een door hen in hun verblijfsaanvraag als buitengewone omstandigheid ingeroepen element ten onrechte niet of niet afdoende heeft beantwoord. Voor zover als nodig wordt in dit verband verwezen naar de verdere bespreking van de middelen. Zij kunnen verder niet dienstig aanvoeren dat verweerder in zijn beslissing de motieven van de motieven zou moeten opnemen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.5. In de mate dat verzoekers aangeven zich niet akkoord te kunnen verklaren met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.7. In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat verzoekers aan de hand van de in hun aanvraag aangebrachte gegevens niet hebben aangetoond dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.8. Verzoekers geven in eerste instantie aan niet akkoord te gaan met de beoordeling die in de bestreden beslissing is gemaakt inzake het door hen ingeroepen ononderbroken verblijf in België sinds december 2009.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing opgemerkt dat dit ingeroepen ononderbroken verblijf sinds 2009 geenszins strookt met de stukken van het administratief dossier. Hij wijst erop dat verzoeker op 31 augustus 2016 werd gerepatriëerd naar Armenië en de voorliggende aanvraag van december 2018 het eerste bewijs is van zijn hernieuwde aanwezigheid op het Belgische grondgebied. Wat verzoekster betreft, merkt verweerder op dat zij op 24 november 2017 asiel vroeg in Frankrijk en zij zich vervolgens onttrok aan de Franse autoriteiten, zodat een overdracht aan België niet kon plaatsvinden. Ook voor haar wordt gesteld dat de voorliggende aanvraag het eerste bewijs is van haar hernieuwde aanwezigheid op het Belgische grondgebied. Verweerder geeft in dit verband nog aan de voorgelegde getuigenverklaringen niet kunnen worden aanvaard als voldoende bewijs van het ononderbroken verblijf sinds 2009, gelet op het gesolliciteerd karakter ervan en nu deze niet gepaard gaan met een vorm van objectief bewijs.

Verzoekers vinden de voormelde motivering niet ernstig en niet getuigen van een zorgvuldige feitenvinding. Zij stellen dat verweerder niet de moeite heeft genomen om alle getuigenverklaringen grondig te

lezen. Zij stellen dat uit deze getuigenverklaringen blijkt dat zij al geruime tijd in België verblijven. Zij betwisten verder de repatriëring van verzoeker niet, maar wijzen erop dat zij het overgrote deel van hun leven in België wonen, zij zich hier hebben geïntegreerd en zij hun leven hier hebben uitgebouwd. Zij zijn van mening dat een korte onderbreking van het verblijf van verzoeker, terwijl verzoekster stelt nooit het grondgebied te hebben verlaten, niet maakt dat het langdurig verblijf niet langer kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Zij achten de genomen beslissing op dit punt niet proportioneel.

In zoverre verzoekers thans voorhouden dat zij het overgrote deel van hun leven in België wonen, wenst de Raad allereerst op te merken dat verzoekers zijn geboren in 1967 en zij pas eind 2009 naar België zijn gekomen. Nog los van de vaststelling in de bestreden beslissing dat niet blijkt dat het verblijf in België ononderbroken was, blijkt dus geenszins als zouden zij het overgrote deel van hun leven in België hebben gewoond.

In zoverre verzoekers zich in hun aanvraag specifiek wensten te beroepen op hun ononderbroken verblijf sinds 2009, moet verder worden vastgesteld dat verweerder niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld waar hij vaststelde dat zij dit niet voldoende aannemelijk hebben kunnen maken en dit bovendien wordt tegengesproken door de stukken van het administratief dossier. Er wordt niet betwist dat verzoeker op 31 augustus 2016 werd gerepatriëerd naar Armenië. Verder vindt het motief dat verzoekster op 24 november 2017 asiel vroeg in Frankrijk en zich vervolgens onttrok aan de Franse autoriteiten, zodat een overdracht aan België niet kon plaatsvinden, steun in de stukken van het administratief dossier. Concrete bewijzen dat verzoekers vervolgens op korte termijn teruggekeerden naar België lagen ook niet voor. Op basis van deze vaststellingen alleen al kon verweerder vaststellen dat geenszins sprake blijkt te zijn van een ononderbroken verblijf op het Belgische grondgebied sinds 2009, zodat evenmin blijkt dat verzoekers dit specifieke argument dienstig konden inroepen als buitengewone omstandigheid. Verzoekster kan in de voorliggende omstandigheden moeilijk blijven volhouden dat zij nooit het Belgische grondgebied heeft verlaten en hier sinds december 2019 steeds heeft verbleven. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert verder nog dat verweerder in dit verband wel degelijk de door verzoekers voorgelegde getuigenverklaringen in rekening heeft gebracht. Hij aanvaardde deze niet als voldoende bewijs van het ononderbroken verblijf sinds 2009, gelet op het gesolliciteerd karakter ervan en nu deze niet gepaard gaan met een vorm van objectief bewijs. Door het uitgebreid citeren uit de getuigenverklaringen halen verzoekers de voorziene motivering niet onderuit. Het is niet kennelijk onredelijk om van vreemdelingen die zich beroepen op een langdurig en ononderbroken verblijf te vereisen dat zij dit dan kunnen aantonen met voldoende objectieve bewijsstukken, en niet louter aan de hand van getuigenverklaringen van vrienden en kennissen van henzelf of hun familieleden. Dit geldt in het voorliggende geval des te meer, nu er bewijs voorligt voor de beide verzoekers dat zij op een gegeven ogenblik het Belgische grondgebied wel degelijk hebben verlaten. Met hun betoog dat zij als gevolg van hun illegale verblijf niet de mogelijkheid hadden om officiële documenten voor te leggen met betrekking tot hun integratie, werk, taalcursussen en dergelijke, wordt opgemerkt dat in dit verband niet zozeer officiële documenten van de autoriteiten worden gevraagd, wel een meer objectief bewijs dan getuigenverklaringen van vrienden en kennissen. Er blijkt niet dat dit niet mogelijk zou zijn. Verzoekers konden zo bijvoorbeeld ook hun reisdocumenten en/of de tickets van de vervoermiddelen waarmee zij zijn teruggereisd naar België voorleggen.

2.9. Waar verzoekers aangeven dat er dan misschien geen ononderbroken verblijf is sinds 2009, maar minstens wel een lang verblijf tijdens hetwelke zij hier zijn geïntegreerd en hun leven hebben opgebouwd, wordt vervolgens opgemerkt dat op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat met de ingeroepen elementen van lang verblijf en integratie die tijdens het verblijf in België zijn opgebouwd wel degelijk rekening is gehouden. Verweerder is van mening dat deze elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheid omdat deze de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. Inzake de eerdere procedures tot het verkrijgen van internationale bescherming merkt verweerder op dat verzoekers wisten dat hun verblijf tijdens deze procedures slechts voorlopig was toegestaan en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hierbij wordt nog opgemerkt dat de duur van deze procedures niet onredelijk lang was.

In zoverre verzoekers de voorziene motivering zo lezen als zou hierin worden gesteld dat zij zich integreerden in illegaal verblijf terwijl volgens hen het verblijf tijdens hun asielprocedure wel degelijk was te aanzien als een periode van legaal verblijf, merkt de Raad op dat verweerder in zijn motivering wel degelijk heeft erkend dat verzoekers tijdens de behandeling van hun procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming voorlopig in België mochten verblijven. Verzoekers betogen verder dat er in

hun geval wel degelijk sprake was van een lange asielprocedure en dat zij zich tijdens die periode hebben geïntegreerd. Zij herhalen de door hen in de aanvraag ingeroepen elementen van integratie. Hiermee geven zij hooguit aan dat zij de feiten in hun dossier anders beoordelen dan het bestuur, maar weerleggen zij de voorziene motivering nog niet en tonen zij niet aan dat deze kennelijk onredelijk zou zijn. De Raad wijst erop dat de beoordeling van het bestuur in overeenstemming is met de rechtspraak van de Raad van State, waarin reeds zeer duidelijk is gesteld *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Met betrekking tot de door verzoekers aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekers niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hen geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

2.10. Verzoekers betwisten vervolgens de motivering in de bestreden beslissing inzake het door hen aangevoerde dat er geen Belgische ambassade is in Armenië, waardoor zij de aanvraag zullen moeten indienen in Moskou, Rusland. In dit verband wijst verweerder er in zijn beslissing op dat dit gegeven voor alle Armeense burgers geldt en verzoekers niet kunnen aantonen waarom het voor hen dan niet mogelijk zou zijn om zich naar Rusland te begeven voor het indienen van de aanvraag.

Verzoekers stellen niet akkoord te kunnen gaan met deze voorziene motivering, nu zij reeds elf jaar in België verblijven. In dit verband werd evenwel reeds vastgesteld dat verzoekers de motivering in de bestreden beslissing niet onderuit halen dat geenszins blijkt dat zij sinds 2009 ononderbroken in België zouden verblijven. Verzoekers halen evenmin het motief in de bestreden beslissing onderuit dat het indienen van de voorliggende verblijfsaanvraag het eerste, voldoende objectieve bewijs is van hun hernieuwde aanwezigheid op het Belgische grondgebied. Voormeld betoog van verzoekers is verder hoe dan ook nog niet van aard om te kunnen aantonen dat zij bij een terugkeer naar Armenië dan zouden zijn verhinderd om de verblijfsaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische ambassade in Moskou, Rusland. Concrete argumenten waarom zulks niet in redelijkheid mogelijk zou zijn, werden niet aangebracht in het kader van de aanvraag.

Verzoekers stellen zich vervolgens de vraag hoe zij actueel naar Armenië kunnen reizen, gelet op de huidige maatregelen rond covid-19. Met verwijzing naar de websites van de *“Foreign Agency UK”* en de FOD Buitenlandse Zaken betogen zij dat het actueel niet mogelijk zou zijn om naar Armenië te reizen en dat Rusland voor onbepaalde duur alle commerciële vluchten heeft opgeschort. Verzoekers zijn van mening dat dit een buitengewone omstandigheid uitmaakt die ten onrechte niet in rekening is gebracht.

De Raad dient er evenwel op te wijzen dat verzoekers, op wie de plicht rust om de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden duidelijk te omschrijven, deze elementen niet hebben aangevoerd in hun aanvraag of in een actualisatie van hun aanvraag die zij steeds konden indienen. De bestreden beslissing is genomen op 25 juni 2020. Op dat moment waren de Belgische maatregelen al drie maanden in werking en had de Wereldgezondheidsorganisatie het coronavirus ook al uitgeroepen tot een pandemie. Verzoekers tonen niet aan dat zij zich in de onmogelijkheid bevonden om hun aanvraag te actualiseren voor het nemen van de bestreden beslissing. Gelet op het feit dat verzoekers deze elementen niet hebben ingeroepen voor het nemen van de bestreden beslissing, is het niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk dat verweerder hiermee geen rekening heeft gehouden.

De informatie van de *“Foreign Agency UK”* zoals verzoekers deze aanhalen geeft trouwens enkel aan dat commerciële vluchten naar en van Armenië zeer beperkt blijven. Hieruit blijkt dus geenszins dat er voor verzoekers geen mogelijkheid is om terug te reizen naar hun land van herkomst.

2.11. Verzoekers houden nog voor dat het door hen ingeroepen privé- en gezins- of familieleven zoals beschermd in artikel 8 van het EVRM ten onrechte niet is aanvaard als buitengewone omstandigheid. Dit betoog van verzoekers moet mede worden beoordeeld in het licht van de voormelde verdragsbepaling, die stelt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Het waarborgen van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *'familie- en gezinsleven'* noch het begrip *'privéleven'*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt verder dat het begrip *'privéleven'* een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is eveneens een feitenkwestie.

In een situatie zoals deze thans voorligt – dit is de situatie waarin verzoekers vragen om een eerste toelating tot verblijf en er geen sprake is van een beëindiging van een bestaand verblijfsrecht – oordeelt het EHRM verder dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het principe dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in beginsel vanuit het buitenland moet worden ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het

resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, § 81; EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, § 101).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, zoals de mate waarin het gezins- of familieleven of het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- of familieleven of het privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het privé- dan wel gezins- of familieleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het privé- dan wel gezins- of familieleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Inzake het recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven leert een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder rekening hield met het door verzoekers ingeroepen gezins- en familieleven in België met enerzijds hun (meerderjarige) zoon H. die nog met hen samenwoont en anderzijds met hun (meerderjarige) zoon G. die samen met zijn gezin legaal in België verblijft. Wat hun zoon G. betreft, wijst verweerder erop dat verzoekers aan de hand van het gegeven dat deze zoon legaal in België verblijft nog niet aantonen dat zij dan zijn verhinderd om terug te keren naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag. Hij stelt vast dat verzoekers niet samenwonen met hun zoon G. en zij geen gezinscel met hem vormen. Hij merkt nog op dat er geen bewijzen zijn voorgelegd van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie van verzoekers met hun zoon G. Wat zoon H. betreft, die wel met verzoekers samenwoont, wijst verweerder erop dat hij net zomin als verzoekers over een legaal verblijf beschikt en hij dus samen met zijn ouders kan terugkeren naar Armenië. Daarnaast stelt verweerder vast dat verzoekers ook nog verschillende familieleden hebben in Armenië.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Het is niet betwist dat verzoekers hun zoon G. niet langer inwoont bij zijn ouders en hij in België een eigen gezin heeft gesticht. Verzoekers weerleggen de vaststelling ook niet dat zij geen bewijs konden voorleggen van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met hun zoon G. In deze omstandigheden blijkt niet dat nog een beschermenswaardig gezins- of familieleven met deze zoon kan worden aanvaard. Een verdere belangenafweging hieromtrent drong zich dus evenmin nog op. In de voorliggende omstandigheden kon verweerder oordelen dat voor verzoekers de tijdelijke scheiding van hun zoon G. en zijn gezin in België om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen niet in strijd is met hun recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Verder merkt de Raad op dat, daargelaten de vraag of er tussen verzoekers en hun zoon H. nog een beschermenswaardig gezins- of familieleven bestaat, verzoekers in ieder geval niet betwisten dat hun zoon H. net als zij in illegaal verblijf is en dient terug te keren naar Armenië. De bestreden beslissing heeft dus niet tot doel of gevolg dat verzoekers worden gescheiden van hun zoon H. Verzoekers brengen ook geen concrete hinderpalen naar voor die hen verhinderen om samen met hun zoon H. in het land van herkomst te verblijven, minstens tijdelijk voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure. Ook hier blijkt geenszins dat verweerder nog een verdere belangenafweging had moeten doorvoeren of dat hij handelde in strijd met verzoekers hun recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven.

Daarnaast heeft verweerder wel degelijk ook onderzocht of de verplichting om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen in strijd kan komen met verzoekers hun recht op eerbiediging van het privéleven. Hij betwist ook niet dat op dit punt een belangenafweging is vereist. Hij benadrukt het tijdelijk karakter van de scheiding, waar de bestreden beslissing enkel oplegt om voor de indienen van de aanvraag het grondgebied te verlaten. Hij wijst op de strikte rechtspraak van het EHRM in gevallen waarin het privéleven is opgebouwd tijdens een precair verblijf. Hij merkt op dat verzoekers twaalf

getuigenverklaringen voorlegden en oordeelt dat hieruit niet blijkt dat het netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken.

Het betoog van verzoekers dat geen enkele belangenafweging met betrekking tot hun privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft plaatsgevonden, kan niet worden aangenomen. Zij gaan verder niet concreet in op de gedane vaststellingen, maar beperken er zich toe op te merken dat volgens hen de terugkeer naar Armenië niet tijdelijk is en benadrukken dat zij geen enkele garantie hebben op een positief antwoord. Hiermee tonen zij het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig karakter van de gedane belangenafweging niet aan. Zij tonen niet aan dat verweerder verblijfsaanvragen vanuit het buitenland niet binnen een redelijke termijn zou behandelen. Een disproportionele belangenafweging of miskenning van het recht op eerbiediging van het privéleven kan evenmin worden vastgesteld.

In de voorliggende omstandigheden tonen verzoekers niet aan dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het privé- en/of gezins- of familieleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekers enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Ten slotte benadrukt de Raad nogmaals dat de bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het gezins-, familie- en privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Er kan niet worden vastgesteld dat verweerder de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM ten onrechte niet heeft aanvaard als buitengewone omstandigheid of dat hij bij het nemen van de bestreden beslissing dit verdragsartikel heeft miskend.

2.12. In zoverre verzoekers nog een theoretisch betoog naar voor brengen over het begrip '*buitengewone omstandigheden*', merkt de Raad op dat zij hiermee nog niet aantonen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing een incorrecte invulling heeft gegeven aan dit begrip of dat de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden ten onrechte niet als dusdanig zijn aanvaard. Het louter herhalen van de buitengewone omstandigheden zoals ingeroepen in de aanvraag, zonder in te gaan op de in dit verband in de bestreden beslissing voorziene motieven, kan evenmin volstaan om de gedane beoordeling onderuit te halen.

2.13. Verzoekers betogen ten slotte dat de door hen ingeroepen elementen in hun samenhang hadden moeten worden beoordeeld en dat dan wel had kunnen worden vastgesteld dat buitengewone omstandigheden voorliggen. Verweerder heeft echter een omstandig en volledig onderzoek van de door verzoekers aangebrachte elementen doorgevoerd. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd maar niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend, anders moet worden beoordeeld indien het wordt gecombineerd met andere elementen die op zichzelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

2.14. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoekers in hun aanvraag als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit hun aanvraag ten onrechte geen rekening is gehouden. Hun uiteenzetting laat ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

2.15. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Een miskenning van artikel 8 van het EVRM kan, gelet op wat voorafgaat, evenmin worden vastgesteld.

2.16. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de over-

heid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168). Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt niet dat er in het voorliggende geval sprake zou zijn van door het bestuur gewekte rechtmatige verwachtingen die niet werden gehonoreerd. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

2.17. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS